

Alison Gaylin

En ze was

ISBN 978-90-225-6644-2

ISBN 978-94-6023-900-7 (e-boek)

NUR 305

Oorspronkelijke titel: *And She Was*

Vertaling: Martin Jansen in de Wal

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Terry Bidgood / Trevillion Images

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2012 by Alison Gaylin

© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

20 september 2009

Het leven van Carol Wentz had nu een ‘ervoor’ en een ‘erna’. Ze had er nooit op die manier aan gedacht, maar de tijd schrijdt voort, zet alles in perspectief, en tien jaar later zag Carol het opeens: de periode van vóórdat ze Iris Neff had laten verdwijnen, en die van erna.

Een duidelijk keerpunt.

Eenenveertig jaar lang was Carols leven zonder noemenswaardige hoogtepunten van de ene dag op de andere overgegaan... geen kinderen, en een huwelijk dat ze niet anders dan gezapig kon noemen, nadat Nelson en zij op een woensdag tijdens lunchtijd op het stadhuis waren getrouwd, om financiële redenen, want ze woonden al bijna tien jaar samen. Ze zou haar leven eventueel kunnen opsplitsen in twee periodes, die van zonder en die van met Nelson – de vrijgezelle jaren en die met een vaste relatie – maar ze moest toegeven dat die niet zo veel van elkaar verschilden, en dat zij in feite nog steeds de Carol was die ze op de basisschool was geweest... mager, met knokige knieën en vaak alleen.

Maar toen, in september 1998, werd het Labor Day en veranderde alles. Carol was anders. Alhoewel, eigenlijk was ze altijd al anders geweest, alleen had ze het nooit geweten. Hoe zou ze zichzelf hebben beschreven voor de leden van haar leesclubje? *Geen beminnelijk mens. Te zwak en te afzijdig. Je vertrouwt haar motieven niet. Het meisje was tenslotte pas zes...*

Carol dacht er liever niet over na, dacht niet graag aan de dag dat het was gebeurd. Maar er waren zo veel dingen die Carol niet graag deed, zoals de kalkoen braden voor het Thanksgiving-diner van de kerk, de katten van de burens eten geven als die de stad uit waren, helpen hun auto's te

starten met haar startkabels, hun kinderen op de meest ongelegen momenten van school halen... maar ze deed al die dingen wel, en zonder te klagen. Carol was niet altijd zo geweest. Voordat ze Iris Neff had laten verdwijnen had ze de mensen in haar omgeving vooral gediend door uit hun buurt te blijven. Maar nu was ze het behulpzame type, iemand bij wie je altijd terecht kon, en de hele straat – zelfs Nelson – deed alsof dit niets nieuws was. Alsof het altijd een karaktereigenschap van haar was geweest, terwijl het in werkelijkheid een deel van haar straf was. Een symptoom van het ‘erna’.

De dag zelf, het belangrijkste moment ervan, begon toen dat kind van Neff op de barbecue van Theresa en Mark Koppelson naar Carol toe kwam. Carol was op dat moment alleen geweest. De laatste keer dat ze Nelson had gezien, was hij in gesprek met de moeder van het meisje, Lydia, die hielp met het grillen van het vlees. ‘Je ziet er ongelofelijk uit,’ had Nelson tegen haar gezegd. Ongelofelijk, alsof hij Lydia Neff in geen jaren had gezien en alsof ze gekleed ging in iets anders dan een spijkerbroek en een schort vol vegen barbecuesaus.

Nelson en Lydia hadden Carol niet opgemerkt, dus had ze zich stilletjes uit de voeten gemaakt en gedaan alsof ze op zoek was naar het toilet, terwijl ze zich, zoals zo vaak, vreselijk opgelaten voelde, alsof iemand een reusachtig vergrootglas boven haar hield en al haar bewegingen voor iedereen zichtbaar waren.

Bij de keukendeur had ze een duwtje tegen haar been gevoeld. Ze keek om en zag Lydia Neffs dochtertje, Iris, die haar aankeek met die ogen... de mooie, donkere, intelligente ogen van haar moeder. Carols kaakspieren verstrakten. De huid van haar schedel begon te jeuken. Ze dacht weer aan dat woord. Ongelofelijk.

‘Wat is er, Iris?’

‘Pakje sap.’ Geen ‘alsjeblijft’, maar ze had het niet onvriendelijk gevraagd. Het klonk zelfs, als Carol het zich goed herinnerde, een beetje verlegen. En dus liep Carol naar de rode koelbox die Theresa Koppelson naast de koelkast had neergezet. Theresa had er een briefje met de woorden VOOR DE KINDEREN op geplakt. Toen Carol het deksel van de box opende, zag ze, naast enkele blikjes Sprite, een hele verzameling bontge-

kleurde pakjes met afbeeldingen van vrolijk lachende fruitmannetjes erop. Carol was niet bekend met het merk. Natuurlijk, ze had zelf geen kinderen en van haar eigen jeugd herinnerde ze zich heel weinig, dus wat wist zij van deze op kinderen gerichte producten? Waarom moesten kinderen trouwens sap uit een pakje drinken? En wat was de aantrekkingskracht van fruit met ogen?

Ze pakte een van de pakjes uit de koelbox... een groen doosje met een breed grijnzende appel erop.

‘Alsjeblieft,’ zei ze, en ze gaf het doosje aan Iris.

Het meisje trok een vies gezicht.

‘Wat is er?’

‘Dit is appelsap,’ zei Iris. ‘Ik wil sinaasappel-ananas.’

Carols blik ging van het gezicht van het meisje naar de keukendeur met het raam dat uitzicht bood op het glanzende zwarte haar van Lydia Neff, en op Nelson, die dicht bij haar stond, alsof hij haar dan beter kon verstaan...

‘Sinaasappel-ananas,’ zei Iris weer.

‘Ik ben je moeder niet. Pak het zelf maar.’

De donkere ogen werden groot.

Carols gezicht begon te gloeien. Haar woorden bleven als een geur in de lucht hangen. Ze dacht: wat doe je nou? Wat ben jij voor iemand? Het maakte haar boos op Iris, hoewel ze niet wist waarom, waardoor ze zich nog meer schaamde. ‘Ik... wacht, ik pak het wel voor je.’

Maar tegen de tijd dat ze naar de koelbox was gelopen en er een nieuw pakje vruchtensap uit had gehaald – een knipogende ananas met een honkbalpet en een vrouwelijke sinaasappel met lange wimpers – was het meisje nergens meer te bekennen.

Carol staaarde naar de papieren in haar hand, ook een symptoom van het ‘erna’, maar een pijnlijker symptoom. Carol had de open haard aangestoken, voor het eerst deze herfst, en bijna had ze de papieren erin gegooid, al was het alleen maar om ze tot as te zien vergaan. Beter dat dan ze te lezen, dat was duidelijk. *Waarom lezen?* Na vijf jaar zoeken naar een meisje dat niet gevonden wilde worden, was ze dat in elk geval te weten gekomen.

Maar ze zou de papieren nooit kunnen verbranden. Dus liep ze naar de kast bij de boekenplanken – haar hobbykast, zoals Nelson hem noemde – en trok de zwarte koffer onder haar tassen met breispullen vandaan. Ze opende het deksel en haalde de opgevouwen, aan elkaar gestikte lapjes, de klosjes garen, het patronenboek en de houten naaldendoos eruit... de restanten van haar poging van vijftien jaar geleden om een wandkleed te maken. Daarna tilde ze het op maat gesneden stuk karton op en legde het stapeltje papieren eronder, ongelezen, boven op de andere papieren die ze nooit had moeten lezen. Ze legde de dubbele bodem erbovenop en deed alle spullen terug in de koffer.

Deze nieuwe papieren waren afkomstig van meneer Klavel, een man met een spits rattengezicht, een voorhoofd dat altijd bezweet was en een adem die zo stonk dat je bijna zou denken dat hij het erom deed. Meneer Klavel, die een kantoor had in een souterrain in Mount Temple, was de laatste van de reeks goedkope privédetectives die Carol in het geheim in de arm had genomen, en waarschijnlijk de meest harteloze man die ze ooit had ontmoet. ‘De vruchten van mijn onderzoek,’ had hij tegen Carol gezegd toen hij haar de tien jaar oude politierapporten, een kopie van Iris’ schoolfoto van de eerste klas, de transcripties van telefoongesprekken en de adressen van bekende pedofielen binnen een actieradius van dertig kilometer van Carols huis in Tarry Ridge, New York, had gegeven, ‘zijn allemaal zo rot als wat.’ Carol kon nog steeds niet geloven dat hij het zo had geformuleerd.

Toen Carol de koffer had gesloten, weer in de kast had opgeborgen en zich omdraaide naar de deur, echoden meneer Klavels woorden nog na in haar hoofd.

‘Heb je de haard aangestoken?’ vroeg Nelson.

Carol schrok. Nelson had de gewoonte er opeens te zijn. Het was niet zo dat hij haar besloep of bespioneerde. Nelson vroeg haar zelden iets, en wanneer hij dat deed, was het meer uit gewoonte dan uit echte nieuwsgierigheid. Het was gewoon de manier waarop hij zich door het huis bewoog... alsof hij de vloerbedekking niet onnodig wilde verslijten door zijn voeten er te hard op te zetten.

Toch zat het Carol niet lekker. Hoe lang ben je hier al? Ze had het hem bijna gevraagd. Wat heb je gezien? Maar toen zag ze de uitdrukking op

zijn gezicht, dezelfde afstandelijke berusting die er altijd op te zien was, en dat was voldoende om haar gerust te stellen. 'Ik had het koud.' Carol keerde haar man de rug toe en liep naar het raam.

Na de barbecue van de Koppelsons had de ondergaande zon door dit raam naar binnen geschenen en had de kamer, als in een droom, in een gouden licht gezet. Als Carol zich concentreerde, voelde ze de warme gloed van elf jaar geleden weer op haar huid en hoorde ze Nelsons voetstappen op de trap terwijl hij zich naar boven haastte om achter zijn computer te gaan zitten, zoals hij altijd deed, en wat hij tot op de dag van vandaag nog steeds deed zodra hij thuiskwam.

Ongelofelijk. Had Nelson dat woord wel eens tegen haar gebruikt, ooit, al was het maar één keer? In het ervoor of het erna?

Als Carol haar ogen sloot, kon ze in gedachten terug naar het ervoor... naar de allerlaatste momenten ervan: de ondergaande zon, het briesje dat door het open raam naar binnen kwam, en zichzelf, die bij het raam stond. Als ze naar buiten keek, zag ze twee meisjes hand in hand de straat oversteken. Twee kinderen in het licht van de ondergaande zon, het donkere haar van het ene meisje glanzend, net als dat van haar moeder...

Carol kneep haar ogen dicht. 'Ga weg,' zei ze tegen de herinnering.

'Wat?' vroeg Nelson.

Ze slikte met moeite. Haar mond was kurkdroog. 'Niks.'

Dagen, weken, maanden nadat Iris was verdwenen had Carol gewacht, en was haar hart elke keer als de telefoon ging in haar keel gesprongen.

Maar het telefoontje kwam niet, en het lukte Carol haar geheim te bewaren, maanden-, jarenlang, terwijl de zoekacties minder werden en Lydia Neff steeds stiller en dikker werd, het vuur in haar donkere ogen doofde en haar zwarte haar grijs werd, totdat ze een verschoten kopie van zichzelf was geworden, ze alleen nog medelijden wekte en zelfs Nelson geen oog meer voor haar had. Twee jaar geleden – drie jaar nadat de politie de zaak officieel had gesloten – was Lydia uit de stad vertrokken. Niemand wist waarnaartoe.

Je hebt je zin gekregen, zei het valse stemmetje in Carols hoofd. *Iris weg. Lydia weg. Dat heb jij laten gebeuren, en je kunt het nooit meer rechtzetten.*

'Ik ga naar boven, naar bed,' zei Nelson.

Carol sloot haar ogen. 'Oké. Ik denk dat ik nog even blijf lezen.'

Geen antwoord. Nelson was de trap al op gelopen. Carol pakte het boek dat ze met haar leesclubje aan het lezen was... een autobiografie met de titel *Safekeeping*. Ze sloeg het open op de bladzijde met de boekenlegger en liet haar blik over de woorden dwalen terwijl ze luisterde naar de geluiden in de badkamer op de bovenverdieping: het ruisen van de leidingen, het zoemen van Nelsons elektrische tandenborstel... Hoewel Carol eraan gewend was geraakt haar geheim te bewaren, was ze nog steeds slecht in liegen, maar denken aan wat ze voor zichzelf moest doen, gaf haar op de een of andere manier het idee dat ze in de buurt van de waarheid bleef.

Uiteindelijk verstomden de geluiden in de badkamer. Carol hoorde het zachte kraken van de vloer van de overloop, de deur van de slaapkamer die over de vloerbedekking streek en ten slotte het gekraak van het bed toen Nelson ging liggen. Carol deed haar boek dicht. Ze sloop de trap op, bleef bovenaan staan en wachtte tot Nelsons ademhaling het kalme slaapritme had aangenomen. Toen pas ging ze naar Nelsons werkkamer en startte ze zijn computer, waarvan hij dacht dat ze niet wist hoe die werkte. Ze ging online, opende haar chatroom en meldde zich aan. Families van de Vermisten – regio New York, heette de chatroom, en nu, amper twee maanden nadat ze die had ontdekt, had Carol het gevoel dat dit haar familie was, haar enige familie. Er waren vanavond acht andere leden online en toen Carol haar begroeting typte, leek het wel alsof ze op haar hadden gewacht. *Welkom*, typten ze, en Carol stelde zich voor dat ze het in koor naar haar riepen. *Welkom, Lydia!*

Carol viel in slaap achter de computer. Het was maar een minuut of tien, maar toch schrok ze ervan. Want stel je voor dat het langer dan tien minuten was geweest. Dat ze tot zonsopgang was blijven slapen, dat Nelsons wekker was afgegaan, hij de lege plek naast zich in bed zag en zijn vrouw aantrof in zijn werkkamer, achter zijn computer, ingedut achter het toetsenbord waarvan hij altijd had gedacht dat zij er geen raad mee wist, met de teksten van de afgelopen avond nog op het scherm...?

Geef de strijd niet op, Lydia. Wij zijn er voor je.

Lydia, jij bent een van de sterkste vrouwen die ik ken.

*Ik heb mijn dochter na twaalf jaar teruggevonden, Lydia.
Ik weet zeker dat jij de jouwe ook zult terugvinden.*

Hoe zou ze dat aan hem moeten uitleggen?

Carol rilde. Ze nam snel afscheid van haar vriendinnen, logde uit en stond op voordat ze weer kon indutten.

AlbanyMarie had iets gezegd over een privédetective die was gespecialiseerd in vermiste personen, ene Brenna Spector, die haar kantoor in New York had. Maries man was vijf jaar vermist geweest, was zogenaamd omgekomen bij een crash met een klein vliegtuig, en Brenna Spector had hem onlangs teruggevonden. *In Las Vegas, nota bene*, had Marie getypt. *Als alles volgens plan verloopt, zie ik hem binnen een paar dagen.*

Zonder na te denken had Carol getypt: *En daar ben je blij om?*

LIMatt61 had getypt: *Zou jij niet blij zijn, Lydia, als je dood gewaande man nog in leven bleek te zijn?* Carol had een volle minuut lang, met haar vingers boven het toetsenbord, naar het scherm zitten staren. Uiteindelijk had ze gereageerd met:

Brenna Spector. Die naam klinkt bekend.

Carol was er zelf van geschrokken. Was dat geen vreemde, harteloze reactie? Nou ja, het was nu te laat. Ze sloot Nelsons computer af en deed het licht uit.

In de badkamer, naar zichzelf kijkend in de spiegel boven de wastafel terwijl ze nachtcrème op haar gezicht aanbracht, besepte Carol dat ze de naam Brenna Spector inderdaad kende. Ze wist niet precies waarvan, maar ze had hem eerder gehoord.

Midden in de nacht wist Carol het opeens, toen ze wakker schrok uit een droom waarin ze achter een doodsbang jong hondje aan rende op een computerscherm, tussen regels getypte woorden door...

Brenna Spector. Ze was die naam tegengekomen in een van de boeken van haar leesclubje, een non-fictieboek geschreven door een psychiater – Lieberman? Leopold? – over kinderen met bijzondere psychische gaven. De studies dateerden uit de jaren zeventig en tachtig en een ervan handel-

de over een tienermeisje dat Brenna Spector heette. Het was mogelijk dat het over dezelfde Brenna Spector ging.

Carol hoorde een elektronisch gezoem en besepte dat het niet de naam was die haar uit haar droom had gewekt, maar de telefoon op het nachtkastje. Ze keek op het klokje: 3.00 uur.

Carol hapte naar adem. Nelson lag heerlijk te slapen terwijl zij de telefoon moest opnemen, en ze was zich bewust van het contrast. Hij in diepe slaap, regelmatig ademend, en zij met het hart in haar keel. 'Hallo?'

Ze hoorde niets, alleen geruis. Een mobiele telefoon? 'Hallo? Is daar iemand?'

Het antwoord was nauwelijks te verstaan... meer een zucht dan een stem. Ze kon de woorden niet onderscheiden, maar een ervan had een EL-klank. 'Bel' of 'hel'... of misschien was het 'help'.

De druk op Carols borstkas nam toe. 'Met wie spreek ik?'

Achter het geruis werd iets gefluisterd, weer als een zucht, maar nu beter verstaanbaar. Carol kon horen wat er werd gezegd.

Ze hoorde een klik aan de andere kant van de lijn en een tiental seconden nadat de verbinding was verbroken, zat ze daar onbeweeglijk, met de telefoon in haar hand, niet in staat die neer te leggen, of een eind te maken aan het tintelen van haar huid en het bonzen van haar hart in haar oren.

'Jij bent mijn moeder niet,' had de stem gezegd. 'Jij bent mijn moeder niet, Carol.'

‘Ben je er klaar voor, Brenna?’ vraagt dr. Lieberman.

‘Ja.’

Dr. Lieberman drukt de opname- en startknop van de cassette recorder op de uiterste linkerhoek van zijn bureau tegelijk in. Recorders genoeg in deze spreekkamer, bedenkt Brenna. Het is 29 juni 1985. Dit is haar zesenvestigste bezoek aan deze psychiater en elke keer als ze de spreekkamer binnenkomt, lijkt het wel of er weer een recorder bij is gekomen.

Hij heeft drie kleine, op batterijen, in de bovenste la van zijn bureau, en op de kast bij de muur achter zijn bureau staat een grote spoelenrecorder, naast een zwart-witfoto van Bob Dylan met cowboyhoed... een echte Elliott Landy, volgens Brenna’s moeder, wie Elliott Landy ook mag zijn. En dan is er nog deze, op de hoek van zijn bureau, met de grote, zilverkleurige microfoon waarmee dr. Lieberman al zijn sessies met Brenna opneemt. De recorder geeft haar een raar gevoel. Alsof Lieberman van de politie is – Brenna houdt van oude politieresies op tv – en zij een of andere hippie die verhoord moet worden.

‘Je naam, alsjeblieft,’ zegt Lieberman.

Brenna schuift heen en weer in haar stoel. De airconditioning staat op volle kracht, maar het is bloedheet buiten en ze heeft haar zeegroene Dolphins-short aan. Als ze gaat verzitten, blijft het leer aan de onderkant van haar blote benen plakken en als het loslaat, maakt dat een gênant, vochtig geluid. Ze transpireert. Wie zou dat niet doen als hij op het punt staat om... Mama noemt het ‘belangrijke research’, maar Brenna geeft de voorkeur aan de term ‘met mijn geest klooien’.

'Je naam?'

'Brenna Nicole Spector.'

'Leeftijd?'

'Veertien en zeven achtste jaar.'

Dr. Lieberman glimlacht. 'Dus we zijn in een precieze bui vandaag?' Hij draagt een rode das met hondjes en felrode brandkraantjes erop. Dr. Lieberman heeft talloze van dit soort dassen. 'Excentriek', noemt Brenna's moeder ze, maar Brenna vindt ze mallotig... de ene nog mallotiger dan de andere. Ze vraagt zich af of dr. Lieberman dit soort idiote dassen draagt omdat hij ze zelf mooi vindt, of omdat hij probeert zijn jonge patiënten ermee op hun gemak te stellen. Ze hoopt op het eerste, want op haar hebben ze het tegenovergestelde effect. Ze staat op het punt om dit tegen hem te zeggen als dr. Lieberman opeens zegt: '13 maart 1982', en Brenna's geest als vanzelf drie jaar en drie maanden terugvliegt in de tijd.

Ze was elf en een half en het was haar derde bezoek aan deze sprekkamer. In plaats van Bob Dylan hing er een foto van een gebrandschilderd raam aan de muur... een gestileerde bloesemtak boven een blauw meer met de tekst 'Metropolitan Museum: de nieuwe Amerikaanse vleugel' eronder.

Op 13 maart 1982 rook de sprekkamer naar de keuken bij Brenna thuis, wanneer haar moeder was vergeten de koffiepot van het vuur te halen. Dr. Lieberman droeg een bruine das met een grote rood-met-gele Superman-s erop, en toen hij naar haar glimlachte, zag ze een broodzaadje tussen zijn voortanden zitten. Brenna wist op dat moment nog niet zeker of ze hem wel aardig vond. Het was heel warm in de sprekkamer en ze had een lichte hoofdpijn. Ze had hem om een aspirientje willen vragen, maar had het gevoel dat ze hem daar nog niet goed genoeg voor kende, dus had ze haar mond gehouden en haar lijden aanvaard toen hij de knoppen van de grote spoelenrecorder indrukte.

'Goed, Brenna, ik ga een serie gekleurde blokken voor je neerleggen,' had dr. Lieberman tegen haar gezegd. Op dat moment ging zijn telefoon.

Nu zegt dr. Lieberman: 'Op 13 maart 1982 heb ik een stel blokken uit een doos gehaald en in een rij op mijn bureau neergelegd. Weet je nog in welke volgorde?'

'Hoe gaat het met uw hond?'

'Sorry?'

‘Uw hond, Shelly? Ze had pythiosis. Uw vrouw, Gwen, zei dat de dierenarts haar natamycine had voorgeschreven.’

Dr. Lieberman staart haar aan. Zijn lippen vormen een rechte lijn en Brenna ziet iets bewegen in zijn hals, boven de boord van zijn blauw met geel gestreepte shirt. De adamsappel gaat langzaam omhoog en dan weer omlaag. Hij haalt een cassette recorder uit de bovenste bureaula, en een cassettebandje waarop een etiket met de datum 13 maart 1982 is geplakt. Hij doet het bandje in de recorder, drukt op de afspeelknop en Brenna hoort zijn stem... exact dezelfde stem die ze in haar hoofd heeft gehoord, met dezelfde pauzes en dezelfde intonatie. ‘Goed, Brenna, ik ga een serie gekleurde blokken voor je neerleggen...’ De stem wordt onderbroken door een rinkelende telefoon. ‘Sorry, Brenna. Eén momentje. Hallo? Gwen? Ik heb een patiënt... O, hoe gaat het met Shelly? Wat? Nee, je bedoelt pythiosis, Gwen, niet pathosis... Ja, ik weet wat het is. Nee, nee. Natamycine is een veilig medicijn voor een hond...’

Hij drukt op de stopknop van de cassette recorder. ‘Verbazingwekkend,’ fluistert hij.

Brenna zegt: ‘Mag ik eerlijk tegen u zijn? Het gaat over uw das.’

Brenna Spector voelde iets trillen tegen de bovenkant van haar dijbeen. Het duurde een paar seconden voordat ze begreep dat het haar telefoon was, dat het 29 september 2009 was en niet 29 juni 1985, dat ze zich niet bevond in de spreekkamer van dr. Lieberman in West Fifty-seventh Street 250 in New York, maar... God. Ze was aan het werk.

Brenna was in Las Vegas, in een tweederangs casino dat Nero’s Playground heette, en dat door Ceasar’s Palace voor de rechter zou moeten worden gedaagd wegens schending van copyright met betrekking tot zowel de naam als de vormgeving.

Het rook in Nero’s Playground iets frisser dan in de openbare toiletten van Nassau Coliseum, maar dat was alleen omdat er minder mensen kwamen. Het was ook een hotel, wat Brenna een beetje beangstigde, net als de naam van de bar in de lobby, waar ze nu was, die de Orgi heette. Met alleen een ‘i’ aan het eind. Wat het op de een of andere manier nog erger maakte.

Mijn god, deze hele tent zou baat hebben bij een lang, sterk bleekwaterbad.

Brenna leunde tegen een Korinthische zuil van papier-maché, met goudverf beschilderd, wat goed combineerde met de korte gouden toga's en de gladiatorsandalen van de barmeisjes en serveersters. In haar hand had ze 's werelds grootste glas goedkope witte wijn – de Keizersbokaal, had het van kou rillende barmeisje het genoemd – en ze stond oog in oog met haar vermiste persoon, Larry Shelby, ook bekend als Rod Clement, John Thomson, Julio Vargas en ongetwijfeld nog een heel stel andere identiteiten, die ze nog moest achterhalen. Aangezien Larry vijf jaar geleden omgekomen zou moeten zijn bij een crash met een eenmotorig vliegtuigje in de Berkshires, hadden Brenna en haar assistent Trent hem de bijnaam 'de Dooie' gegeven, wat je ironisch kon noemen gezien alles wat de levende Larry sindsdien had uitgevreten.

'Sta je me te observeren, meisje?' vroeg de Dooie.

'Ik... wacht, mijn telefoon gaat.'

'Om half zes in de ochtend?'

Brenna haalde haar schouders op. 'Half negen in mijn zone.' Ze haalde de trillende telefoon uit haar zak en keek op het schermje. Trent. Die kon wel even wachten. 'Een callcenter. Als ze je mobiele nummer eenmaal te pakken hebben, laten ze je nooit meer los.'

'Ze hebben mij nog niet gevonden.'

Waarom verbaast mij dat niet? 'Geluksvogel.'

'Je hebt een leuke, lieve glimlach, weet je dat?'

'Dank je.' Brenna praatte normaliter niet met degenen die ze moest opsporen – het was het beste als ze haar helemaal niet zagen – maar hier was ze, met zonsopgang in de Orgi, en dronk ze een wijntje met een van haar 'subjecten'. Alhoewel, haar werk was sowieso onvoorspelbaar, dus kon ze zich in een situatie als deze maar beter zo natuurlijk mogelijk gedragen, geen acht slaan op de prostituee in hotpants aan het eind van de bar, die naar haar zat te loeren alsof ze concurrentie was, en zich zeker niet, in geen geval, laten meesleuren door een van haar herinneringen.

Brenna wenkte een van de barmeisjes... een pluizig blondje met grote groene ogen met een dikke rand eyeliner eromheen, waarmee ze zo verveeld voor zich uit keek dat ze deed denken aan een chagrijnige cyperse kat.

'Mag ik een glas water, alsjeblieft?'

‘Wilt u er een schijfje citroen in?’

Brenna was er redelijk zeker van dat het sarcastisch was bedoeld, dus antwoordde ze: ‘Nee, dank je, maar als je zo’n leuk papieren parapluutje hebt...’

Het barmeisje hief haar kattenogen ten hemel en liep weg.

‘Iemand voelt zich afgezeken,’ zei de Dooie.

‘Je meent het.’ Brenna hoopte dat haar stem normaal klonk, want ze was nog steeds van slag door die scène met dr. Lieberman. Hoe was het mogelijk dat ze die in haar geest had toegelaten, en zo lang? Ze leed aan deze stoornis – of ‘bijzondere gave’, zoals haar moeder het altijd had genoemd – sinds ze elf jaar was. Wat ze had heette *hyperthymesia*, wat inhield dat ze zich elke dag van haar leven tot in de details herinnerde, tot en met de datum en met alle vijf de zintuigen... ook de emoties die ze erbij had gevoeld.

Hyperthymesia was een heel zeldzame stoornis, had een neuroloog haar ooit verteld. Er waren maar enkele tientallen mensen op de hele wereld die eraan leden. Hun hersenen waren anders van vorm en de stoornis kon optreden na een belangrijke verandering in hun leven... verhuizen naar een ander huis, de geboorte van een broertje of zusje... Het hoefde niet per se een traumatische gebeurtenis te zijn. Hoewel het dat in Brenna’s geval wel was geweest.

De stoornis was in elk geval heel ingrijpend... een groot cadeau waarom ze nooit had gevraagd, zoals een trampoline of een pony. Brenna had haar hele leven eraan moeten aanpassen, maar desondanks werd alles erdoor beïnvloed: haar werk, haar relaties, alles wat belangrijk voor haar was. Er is een reden waarom de meeste herinneringen na verloop van tijd vervagen, wist Brenna nu. Er is een reden waarom we het verleden zien in beelden die alsmaar onscherper worden, totdat ze uiteindelijk niet meer dan flarden en indrukken zijn. Weinig mensen begrepen wat een luxe dat was, het vermogen om dingen te vergeten. Maar Brenna deed dat wel. Ze begreep het heel goed.

In de loop der jaren had Brenna een aantal trucs ontwikkeld om haar herinneringen in toom te houden: het Verdrag van Gettysburg opdreunen, tandenstokers in haar handpalm prikken, op haar onderlip bijten, soms zo hard dat die begon te bloeden... Geen leuke dingen, maar ze hiel-